

De zwarte lantaarn

Fabienne Bering

□ Hoofdstukindeling – Onder de Zwarte Lantaarn

Hoofdstuk 1: Onder de zwarte lantaarn

Hoofdstuk 2: De stad onder de stad

Hoofdstuk 3: De wachter

Hoofdstuk 4: De gave ontwaakt

Hoofdstuk 5: Schaduwen die fluisteren

Hoofdstuk 6: De drie verboden spreuken

Hoofdstuk 7: Twee werelden, één keuze

Hoofdstuk 8: Het verraad

Hoofdstuk 9: De Zwarte Lantaarn

Hoofdstuk 10: De nacht van keuzes

Hoofdstuk 11: De nieuwe dageraad

Hoofdstuk 12: Het gefluister in de nacht

Hoofdstuk 13: De band

Hoofdstuk 14: Het heden

Hoofdstuk 15: De schaduwsamenzwering

Hoofdstuk 16: De ogen van de raaf

▣ Hoofdstuk 1 – Onder de Zwarte Lantaarn

De straatlantaarn voor mijn raam flikkert weer. Dat betekent meestal dat ik vannacht niet kan slapen. Of dat er iets vreemds gaat gebeuren. Ik hoop op het tweede.

Ik zit op mijn kamer, voeten op het bureau, huiswerk open maar onleesbaar. Buiten hangt een mist alsof de stad een geheim wil bewaren. Mijn potlood tikt tegen mijn lip. Dan zie ik beweging.

Bij de oude muziekwinkel, die al jaren dicht is, staat een meisje. Felblauw haar, een lange jas die bijna tot haar schoenen reikt. Ze kijkt om zich heen alsof iemand haar volgt. Of alsof ze zelf iets volgt.

Ik voel het tintelen in mijn handen. Niet letterlijk — het is meer alsof er een onzichtbare draad door mijn vingers loopt die zachtjes trilt. Dat gebeurt altijd vlak voor... nou ja, vóór er iets raars gebeurt.

Ik weet dat ik beter kan blijven zitten. Gewoon doen alsof ik niets zie. Dat is wat mijn moeder zou zeggen. Maar mijn moeder weet ook niet dat ik soms gebeurtenissen voel voordat ze er zijn. En ze weet al helemaal niet van de nacht van de storm.

Ik gris mijn jas van de stoel en trek hem over mijn pyjama. "Luna, serieus? Je gaat dit weer doen?" mompel ik. In mijn hoofd hoor ik een antwoord. Niet van mezelf, maar van een stem die ik niet herken: Ga maar. Het is tijd.

Ik sluip de trap af, elke trede kraakt als een protest. Buiten voelt de lucht zwaar, alsof ik door water loop. Het meisje met het blauwe haar steekt de straat over. Ze kijkt me recht aan. "Je bent laat," zegt ze. "Sorry?" Ik ken haar niet. "Ze volgen ons al." Ze pakt mijn hand, koud en stevig, en trekt me de mist in.

We rennen door stegen waar ik nog nooit geweest ben. Ik voel mijn hart bonzen, maar het is niet alleen angst. Het is ook herkenning. Alsof mijn leven hier al maanden op wacht. De adrenaline die door mijn lichaam gierde van opwinding tot we ineens stoppen bij een roestige poort. Het meisje fluistert iets in een taal die ik niet begrijp. De poort zwaait open, en achter het metaal ligt geen steeg, maar een smalle trap die naar beneden gaat. Dieper dan mogelijk is in deze stad. "Wie ben jij?" vraag ik. Ze grijnst en in het licht van de lantaarn zie ik dat haar ogen zilverkleurig zijn. "Mijn naam is Mara. En jij bent een heks, Luna. Of je dat nu leuk vindt of niet."

Langzaam en nog wat onzeker loop ik de trap af, ik zie geen licht. Ik blijf even staan, maar dan hoor ik weer die stem in mijn hoofd die zegt: 'Ga maar, het is goed.' Luna voelt zich zekerder en loop naar beneden, nog steeds wel langzaam en luisterd goed of ze iets kan horen. Hoe dieper ze loopt hoe donkerder het lijkt te worden of haar ogen zijn nog steeds niet gewend aan het donker. Maar dat lijkt haar sterk, ze kijkt even om maar ziet daar niet meer als hier beneden. Luna loopt langzaam verder met één hand tegen de koude stenen muur. Dan hoor ik een stem, ik loop langzamer en zie dan een klein lichtje dat steeds groter wordt wanneer ik naar beneden loop. Wanneer ik helemaal beneden ben sta ik even

stil, houdt mijn adem in en kijk dan voorzichtig om de hoek.

Er staat een groepje vrouwen, ze lijken iets te chanten. Ik doe mijn best om de woorden te horen al snap ik niets van de taal die ze uitspreken. Het voelt alsof Luna dit herkent, ze verstaat het niet maar de woorden brengen veel vreugde en een gevoel van bescherming. De vrouw draait zich abrupt om kijkt Luna aan, terwijl ze haar wenkt zegt ze: 'Kom maar Luna, je bent hier veilig en dat heb je vast wel gevoeld.' Luna zet langzaam een stap in haar richting en kijk om haar heen. Langzaam laat ik mijn adem ontglippen en probeert Luna wat meer te ontspannen. Want als ze mij iets had willen doen, dan had ze dat al gedaan. Luna staat bij de vrouw die haar riep en ineens gaf die vrouw haar een knuffel, Luna kijkt heel verbaasd. De vrouw kijkt haar aan: 'Je kent mij niet meer he?' Luna schudt twijfelend haar hoofd: 'Maar kan niet zeggen dat het hier zijn slecht of negatief aan voelt, jij ook niet trouwens.' De vrouw glimlacht: 'Ik neem het je ook niet kwalijk, je was nog maar klein.' Een ander meisje meer van Luna der leeftijd kijkt haar aan: 'Ja we kunnen wel een herinneringen spell doen, wil je dat?' Luna kijkt nu iedereen verbaasd aan: 'Zitten jullie allemaal in mijn hoofd?' Ze glimlachen: 'Nee we zitten niet in jouw hoofd, alleen Melody. Maar daarom heet ze ook Melody, ze hoort je alles zingen in haar gedachten.'

Ik kan mijn ogen niet geloven, ik zou deze vrouwen moeten kennen. Maar ik heb geen idee, ik probeer terug te denk maar niets komt in mijn gedachten van herkenning. Maar er komt helemaal niets naar boven, hiervan raak ik lichtelijk in paniek. Dan zegt de stem: 'Maak je geen zorgen, snel zal het duidelijk worden.'

De vrouw die mij als eerst omhelsde keek mij aan: 'Word rustig en voel dan wat je voelt. Niet denken maar echt voelen, jij krijgt toch altijd een onderbuikgevoel en wat voelde je op dat moment? Vast geen angst, toch?' Luna dacht aan het gevoel dat ze kreeg toen ze nog thuis was en zegt: 'Ik kreeg een nieuwsgierig gevoel, het gevoel dat ik nu wel moest gaan en er was ook een stem een ander als die van mij die zei dat het tijd was.' De vrouw glimlacht vriendelijk alsof ze het geduld van de hele wereld heeft: 'Ik ben Neoma, de eerste heks die de groep bij elkaar heeft gebracht.'

Ze neemt mij mee naar een soort tafel achtig iets met allemaal stenen en witte kaarsen erop die aan staan. Er is er maar één kaars die niet aan staat, Neoma draait zich om: 'Wanneer jij de controle hebt over jouw vuur gaat jouw kaars ook aan.'

Luna is stil en kijkt om zich heen, ze is alle informatie en de dingen die ze om zich heen ziet in zich aan het opnemen. Tot Luna stil staat bij de kaarsen en de stenen die allemaal verschillend zijn en allemaal ook wel weer heel erg mooi. Stuk voor stuk uniek, Luna kijkt naar haar kaars: 'Wanneer heb ik dan mijn vuur onder controle en wat houdt het vuur in?' Neoma kijkt haar aan: 'Voel jij nooit iets in jouw buik?' Luna knikt: 'Is dat mijn vuur?' Neoma glimlacht: 'Één van je vuren, jij hebt meerdere gaven en dat noemen wij vuur, want wanneer wij ons vuur gebruiken is dat niet voor niets.'

'Het komt bij mij niet heel vaak voor, toen ik klein was nog minder als nu. Het waarschuwt me meer voor de dingen die gaan komen al weet ik niet wat er dan gaat gebeuren.' Zegt Luna een beetje hardop nadenkend.

Neoma glimlacht: 'Nu misschien nog niet maar met wat oefeningen ga jij kunnen zien wat jij voelt.' Luna kijkt haar verbaasd aan: 'Hoe gek dat ook klinkt lijkt het mij wel handig om te zien wat ik voel.'

Luna kijkt om zich heen, ze ziet allemaal verschillende gangen maar die lijken nu meer op grotten. Ze lijken ook erg ver uit te lopen met allemaal lichtjes aan de wanden. Het lijken net op kleine sterretjes. Luna staat voor één van de tunnels en probeert helemaal in de verte te kijken. Neoma gaat naast haar staan en zegt: 'Dat zijn de wegen onder de bewoonde wereld, er hangen boordjes aan de muur waar welke grot heen gaat. De lichtjes kunnen helpen als je de weg niet meer weet.'

Hoofdstuk 2 – De stad onder de stad

Boven Luna flikkert de straatlantaarn, al kan ze hem niet onder de grond zien. Ze voelt het aan haar wateren en kijkt om zich heen.

De lucht ruikt muf, maar niet onaangenaam. Terwijl ik achter Neoma aanloop, merk ik dat de muren langzaam veranderen. Eerst zijn het nog gewone, ruwe stenen, maar naarmate we verder komen lichten er kleine kristallen op die in de voegen lijken te zitten.

“Zijn dat... lampen?” fluister ik. Melody giechelt. “Nee, Luna. De stad onder de stad heeft geen elektriciteit nodig. Alles leeft hier.”

Hoe verder we gaan, hoe meer de gangen zich lijken te openen. Het voelt alsof ik in een doolhof terecht ben gekomen. Boven mijn hoofd lopen gewelven die zacht glanzen, en langs de muren beginnen opeens bordjes te verschijnen. Eerst blanco, maar zodra ik dichterbij kom, verschijnen er woorden in een taal die ik eigenlijk niet ken... en toch begrijp.

“Wat staat daar?” vraag ik verbaasd. Neoma knikt goedkeurend. “De tunnels laten je zien waar je heen moet. Alleen jij kunt lezen wat er verschijnt.” Ik slik. “Dus als ik verkeerd lees, verdwalen we allemaal?” Melody tikt me plagend tegen mijn arm. “Nou, geen druk hoor.”

We komen bij een splitsing. Links gloeit het bordje zachtgroen, rechts knippert het licht haast ongeduldig rood. Voor ik erover na kan denken, trekt mijn buik me richting links. Mijn voeten bewegen vanzelf.

De lichten langs de muur beginnen feller te branden, alsof ze mijn keuze bevestigen. Ik draai me om naar de anderen. “Doen ze dat altijd?” “Alleen als je welkom bent,” zegt Neoma. Haar stem klinkt ernstig, maar haar ogen stralen warmte uit.

We lopen verder. De gangen worden ruimer, de muren gladder, en opeens zie ik dat er deuren in de wanden zitten. Oude houten deuren, sommige halfopen, andere met zware sloten erop. Ik krijg kippenvel.

“Wat is dit allemaal?” fluister ik. “Herinneringen,” zegt een van de oudere vrouwen. “Elke deur bewaart een stukje van onze geschiedenis.” Ik voel de drang om er eentje open te maken, maar Neoma houdt me tegen. “Nog niet. De stad onder de stad kiest zelf het moment waarop je mag weten.”

We komen bij een ronde zaal. In het midden staat een fontein, maar er stroomt geen water uit. In plaats daarvan cirkelt er licht, alsof vloeibare sterren zich door de lucht bewegen. Ik sta ademloos te kijken.

“Dit,” zegt Neoma zacht, “is het hart van de stad. Hier komen alle tunnels samen. Hier hoor jij te zijn, Luna.”

Mijn keel wordt droog. Ik heb duizend vragen, maar voor ik er één kan stellen, voel ik weer dat tintelende vuur in mijn buik. Het is sterker dan ooit. Alsof de stad zelf iets van mij verwacht.

En dan, heel even, zie ik mijn naam oplichten in de fontein. Ik blijf staren naar de fontein al is mijn naam alweer verdwenen. Het is net of de fontein voor mijn bevestigde dat ik hier nog niet klaar voor ben, maar zo niet wat doen ik dan

hier?' Mijn hart klopt sneller, mijn handen voelen warmer en zoveel meer vragen in mijn hoofd. Maar voordat ik die kan stellen glipt er maar één over mijn lippen: 'Zagen jullie dat ook?' Neoma glimlacht: 'Je ziet alleen maar wat je moet zien en dat jij jouw naam zag betekent dat de fontein je herkent.' Luna kijkt verbaasd en nog steeds een beetje in shock zegt ze: 'Maar ik ben hier nog nooit geweest!' Melody glimlacht: 'Niet met je voeten, maar wel met je ziel.'

Ik weet niet of ik moet lachen of moet wegrennen, maar ga uiteindelijk op de rand van de fontein zitten en kijk naar de kolkende lichten die zacht zoemen alsof ze ademen.

Melody schraapt haar keel en een andere dame zegt: 'laten we verder gaan naar de stad zelf.' Ik kijk ze allemaal om beurten aan: 'Wonen hier ook mensen en zo?' Neoma glimlacht: 'Hier wonen allemaal magische wezens, heksen en feeën en ja wat niet eigenlijk. Maar we hebben ook een plek boven de grond alleen hier kunnen we gewoon ons zelf zijn zonder dat mensen er last van hebben die niet weten dat magie niet bestaat en of er niet in geloven.'

We lopen gezamenlijk verder naar één van de zij tunnels en ook hier worden de lichten in de muren steeds feller wanneer we dichterbij komen. Wanneer we in de tunnel stappen lijkt het net of elke stap een eigen echo heeft net alsof het opgeslagen wordt in de stenen en deze fluisteringen bewaren.

Melody hout haar hand tegen de muur en zegt: 'Misschien kun jij met ze praten en of ze beantwoorden.' Ik kijk ze aan terwijl ik met moeite mijn lach in houd: 'Ik met een muur praten?' Melody haalt haar schouders op: 'Je praat ook in je hoofd.' Luna zucht: 'Dat hoort niemand!' De groep lacht zacht en toch hoor ik de ernst achter hun lach. Opnieuw verschijnen er bordjes, de letters verschijnen haast voor mijn ogen alsof ze haast hebben. Ik loop dichterbij en zie de woorden "De wachter slaapt niet."

Ik voel mijn maag samentrekken: 'Wat betekent De wachter slaapt niet?' Melody kijkt lichtelijk gespannen en zegt: 'Dat betekent dat we door moeten lopen...schiet op!

We slaan een smalle gang in naar links die kronkelt en naar beneden lijkt te gaan, de lichten worden steeds feller aan beide kanten alsof het ons opjaagt en roepen dat we moeten opschieten.

Er verschijnen een beide kanten deuren alsof we en ik kan nu niet anders dan mijn hand op één van de klinkers leggen, het hout voelt warm en zie flarden van rennende kinderen en vrouwen met zilveren ogen die hand in hand een kring vormen met in het midden een meisje en ze lijkt op mij.

Ik trek mijn hand geschrokken terug, het beeld verdwijnt ook meteen. 'Luna', zegt Neoma rustig 'je hoeft niet bang te zijn de stad laat je alleen maar zien wat

jij aan kunt.' 'Nou'. Zeg ik met trillende stem 'volgens mij onderschat de stad mij.'"

Melody legt haar hand even op Luna haar schouder 'Dat dacht ik ook de eerste keer, maar de stad vergist zich nooit.'"

Na een lange gang komen we in een ruimte die groter is dan alles wat ik tot nu toe gezien heb. Een ondergrondse stad, echt een stad, opent zich voor ons. Straten van steen kronkelen zich in cirkels naar omlaag, huizen staan tegen de muren gebouwd, en overal dansen lichtjes tegen de gevels. Alsof de sterren naar beneden zijn gevallen en hebben besloten hier te gaan wonen.

"Wauw..." fluistert Luna ademloos.

"Welkom in de stad onder de stad," zegt Neoma.

Mijn ogen dwalen over pleinen en balkons en trappen. Alles lijkt verlaten, maar toch heb ik het gevoel dat er iemand naar mijn kijkt. Het is geen negatief gevoel maar meer een gevoel alsof de stad zelf nieuwsgierig naar mij is.

Dan zie ik het weer, een bordje dat zich oplicht aan de muur vlakbij. Dit keer staat er geen waarschuwing, maar één woordje: 'huis'

Ik weet niet waarom, maar ik voel tranen prikken in mijn ogen. Alsof ik ben teruggekeerd waar ik altijd al hoorde te zijn.

Net wanneer ik denk dat er rust komt, hoor ik gerommel en trilt de vloer onder mijn voeten, kort maar krachtig. De lichtjes lijken heel snel te knipperen en soms zelfs te doven alsof ze mij willen waarschuwen.

"Wat is dat," vraag ik om mij heen kijkend.

Neoma knijpt haar ogen dicht: "Of de stad test je uit. Of misschien...probeert de stad ons te waarschuwen." Melody pakt mijn hand vast, steviger als ik had verwacht. "Wat het ook is Luna, je zal je vuur nodig hebben. Al eerder dan je verwacht.'

Hoofdstuk 3 – De Wachter

Het dreunen komt nog een keer, ditmaal harder. Stof dwarrelt uit de stenen boven ons en een aantal lichtjes langs de muren doven helemaal uit. De stilte daarna is bijna oorverdovend.

Ik slik. "Dat was dus... normaal?" "Absoluut niet," zegt Neoma. Haar stem klinkt ineens scherp, alsof alle geduld van eerder verdwenen is. "Blijf dicht bij mij." Melody knijpt mijn hand nog steviger vast. Ik probeer een grap te maken om de spanning te breken: "Fijn, dan sterven we in ieder geval samen." Ze kijkt me aan en grinnikt. "Dat is de spirit, Luna."

We lopen over een brede trap die naar een lager plein leidt. Daar is het lichter, maar het licht beweegt onrustig langs de muren, alsof het zelf bang is. "De stad ademt zwaar," fluistert Mara. Haar zilveren ogen glanzen in het schemerlicht.

"Hoe bedoel je... ademt?" vraag ik. Ze wijst naar de fontein in het midden van het plein. Het water borrelt onregelmatig, niet rustig zoals eerder, maar met schokken, alsof er iets onder leeft dat naar boven wil.

Een derde dreun volgt. Het water spat uit de fontein, kletsnat in mijn gezicht. Ik wrijf het weg, maar mijn hart bonst nog harder dan de trillingen onder mijn voeten.

Dan verschijnt er opnieuw een bordje, ditmaal aan de rand van de fontein. De letters branden fel en langzaam, alsof ze zichzelf met moeite vormen:

"De Wachter ontwaakt."

"Oké," zeg ik, mijn stem iets te hoog, "wie of wat is die Wachter precies? En... kan hij misschien gewoon doorslapen?" Niemand lacht dit keer. Zelfs Melody niet.

Neoma's blik is strak. "De Wachter is oud. Ouder dan wij allemaal samen. Hij slaapt zolang de stad in balans is. Maar als hij ontwaakt..." "Dan?" vraag ik. "Dan wil dat zeggen dat er een keuze moet worden gemaakt. En dat jij daarbij betrokken bent, Luna."

Ik voel een koude rilling langs mijn rug. Fijn. Nog geen dag wist ik dat ik een heks ben, en nu ben ik blijkbaar ook verantwoordelijk voor een soort eeuwenoud monster. De grond trilt opnieuw, ditmaal onafgebroken, en ineens hoor ik... woorden. Geen normale woorden, maar klanken diep vanbinnen, alsof iemand recht in mijn maag praat. "Kom... dicht... bij..." Ik sla mijn handen over mijn oren. "Hoorden jullie dat?"

Melody kijkt me aan met grote ogen. "Nee. Alleen jij, Luna." "Serieus? Dus ik ben de

enige die hallucinaties krijgt?" "Geen hallucinaties," zegt Mara kalm. "De Wachter heeft jou gekozen om te horen." Mijn knieën voelen zacht als rubber. Gekozen? Waarom altijd ik?

Aan de overkant van het plein schuiven de stenen uit elkaar. Heel langzaam, alsof een onzichtbare hand een deur opent die er net nog niet was. Achter de poort gloeit een schemerig licht, donkerrood en pulserend.

Neoma legt haar hand op mijn schouder. "Wat er ook gebeurt, Luna, je hoeft dit niet alleen te doen. Maar de eerste stap... moet wel de jouwe zijn."